

Некада се устајало на помен муда Србинових, клицало им се, вукла их је Србенда за собом, а данас...

Данас их је остало још за депилацију, евентуално.

Падале су главе ко би Србину покушао да заврне муда, сад их заврће ко хоће, новосрпска блазирана муда...

Чакшире су ђедовима биле тесне, данас су нам и ове „хеланке“ прешироке...

Ни муда- ни образа!

Све нам је добро и све нам ваља.

Што нам је мање Србије то смо већи Срби!

Косово нам је вест- Метохија ни толико.

Изгибосмо по кафанама.

Опевали смо све чега смо се одрекли.

Што нам је мање Србије то гласније певамо о њој.

Да нас ко слуша по сплавовима запитао би се како исти не потону од „толиких“ муда...

Народ смо завичајних вечери, а не завичаја.

Презиремо мученике што продају и одлазе, могли су, морали су још мало да нас сачекају, само што нисмо...

Рекли смо: „Догодине...“, где журе..?

Брже бисмо али нема онлајн и доставе, јбг!

Мало је Косова поља да га сроламо у буксне и попушимо.

Да може Косово у вену а Метохија да се пошмрче с певаљкиних сиса- јуче би већ било то „догодине“, али...

Мало је ћирилице да се „ишарамо“ по читавом телу, а децу спремамо за пеџалбаре и надничаре туђинима.

Преко леђа Његош, на грудима Острог, а у глави: како да зајебем ближњега свог.

Браћа се виђају по судовима...

Више својте на рочиштима него славама.

Бог је вазда неправедан према нама- ни пола да нам испуни са листе жеља, а ми онолико китимо иконе ко трубаче, но...

Дакле: не дамо Косово и Метохију, али ако га већ издају и отимју- сачекаћемо „догодине“, можда га буде онлајн и за доставу.

Не дамо Републику Српску, али ништа вез башчаршисјких ћевапа! Нек нам псују мајку- само нек је довољно лука и туцане паприке.

Не дамо Републику Српску Крајину- а цифрамо се колико нас је по јамама, вртачама, Јасеновцу, Јадовну, Јастребарском...

Чекамо да звери саберу колико су нас поклали, непристојно је да се намећемо и мешамо, догодине ћемо и то...

Барем догодина имамо довољно, и то не дамо никоме да нам отме!

Муда, бре, муда су то- новосрпска, блазирана, скројена по мери сепареа и ових три фртаља краћих „хеланки“ у које смо се утегли.

Некада се устајамо на помен муда Србинових, ено још бразда од Газиместана до Кајмакчалана, Мојковца, Кошара, Паштрика...

Могао си да сејеш у те бразде, да залегнеш ко у ровове, лужњак да се у њих укорени, а данас...

Ни муда, ни образа, само гузице.

Оне ће остати од нас.

Велике гузице- великих Срба.

Да певају, песама барем имамо да гузице не заћуте вековима, кад смо већ ми на векове заћутали.

Чега нема- без тога се може, јел да?!

И без муда!

Све је на распродаји- само ће песме бити све скупље.

Што мање знамо шта нам је свето- то ћемо више стрпати у сисе певаљкама да нам о светињи певају...

(Два у један)